

Uitgave van de
Vereniging HEMAVA voor
propaganda kinderbescherming



HELDRING STICHTINGEN
MARTHA STICHTING
STICHTING VALKENHEIDE

Advertentie-tarieven in overleg met de administratie
Abonnementsprijs f5,- per jaar
Administratie-adres: Bureau He MaVa
Joh. van Oldenbarneveltlaan 44, Amersfoort
Telefoon 13337 - Postrekening 4846

Redactrice: Mevrouw M. H. Graaff-Bresters
Koninginnelaan 29 / Groningen



Koning Ane de Oude

Eens, heel, heel lang geleden, heerste er over een groot rijk in het Noorden een beroemde koning die Ane heette.

Vóór hem was zijn vader koning geweest en daarvoor diens vader en daarvoor de vader van diens vader. Al die vroegere vorsten waren vechtersbazen geweest, die het land verdedigden tegen de invallen van rovers en die zorgden voor rust en orde en welvaart in het land.

Maar koning Ane was een geleerde. Hij wist meer dan iemand anders in zijn land en niemand bezat zulk een prachtig paleis en zulke heerlijke sieraden. Uit alle delen der aarde kwamen vorsten om zijn paleis te zien en aan zijn tafel te eten en de koning was zo trots op al zijn bezit, dat hij nooit moe werd, het te tonen.

Maar toen werd hij oud en voelde, dat hij zou moeten sterven.

„Wat heb ik aan al mijn rijkdom en pracht, als ik toch sterven moet,” dacht de koning. En hij sprak met de priesters en zij zeiden hem:

„Als ge uw oudste zoon offert aan de goden, zullen ze U zeker nog tien jaar leven schenken.”

Toen offerde koning Ane de kroonprins en hij leefde nog tien jaar.

Toen was hij zo oud geworden, dat hij alleen nog met een stokje lopen kon en het hele jaar door vuur liet branden in zijn paleis, om het niet koud te



hebben. Maar toch wilde hij nog niet sterven en dus offerde hij ook zijn tweede zoon en leefde daardoor nog tien jaar. Toen was hij zo oud, dat hij niet meer uit zijn stoel komen kon en geen tand meer in zijn mond had en altijd moesten de gordijnen voor de ramen gesloten zijn, want het zonlicht hinderde de koning. Maar hij wilde niet sterven. En dus offerde hij zijn derde zoon aan de goden en leefde nog tien jaar.

En toen de laatste dag van dat tiende jaar bijna verstreken was, werd plotseling de deur geopend van de zaal, waar hij was, en een jonge man trad binnen.

Dat was zijn oudste kleinzoon, die begreep, dat hij nu geofferd moest worden om het leven van de oude koning te redden. Met vaste tred ging hij op koning Ane toe, die in een grote, gouden wieg lag, want hij was te zwak om te zitten en te stijf om in bed te liggen.

De hond, die naast de wieg lag, begon te grommen en poogde op te staan, maar het dier was te oud om nog te lopen en toen hij zo dreigend gromde, kwamen zijn kaken te zien, waarin geen tand meer over was.

De jonge prins sloeg het spinrag weg, waarmee de kamer gevuld scheen en kwam bij het bed van de vorst staan.

„Koning Ane,” zei hij. „Ik moet U spreken.”

„Je moet niet zo schreeuwen, dat doet mijn oren zeer.”

„Ik moet toch spreken,” zei de jonge prins. „Koning, vandaag zijn er weer tien jaren van Uw leven om en ik weet, dat ik nu aan de beurt ben om te worden geofferd. Ik ben ook bereid te sterven, maar o grote koning, U moet naar mij luisteren. Gij zijt oud en Uw dienaren zijn oud. Uw soldaten zijn oud en de aanvoerders van het leger zijn oud.

De regeerders van dit hele land zijn oud. Niemand durft iets nieuws te doen, want oude mensen houden niet van nieuwe dingen. De welvaart gaat achteruit, omdat er nooit iets nieuws meer wordt beproefd.

De kinderen worden oud geboren, ze spelen niet en zingen niet, ze sluipen als oude mensen door de straten. Geen jonge man lacht, geen meisje danst. Want dat zou de oude mensen, die de macht in handen hebben, ergeren en vermoeien.

Alles is stil in het land, behalve de dieven en rovers. Die hebben vrij spel, omdat de soldaten, die hen in bedwang moeten houden, oud zijn en gebrekkig. Mijnheer koning, ik ben bereid te sterven maar laat een jonge man het land besturen in Uw naam, anders gaat alles ten gronde.”

„Je moet niet zo hard praten,” zei de koning nog eens, en hij wiegde heen en weer en greep naar een gouden fles met warme melk, die naast hem stond. „Je moet niet zo hard praten en niet zoveel zeggen. Want dan doet mijn hoofd zo'n zeer.”

Toen kwamen de dienaren van de vorst, om de jonge prins te halen en ze brachten hem naar de offerplaats. Daar stonden de priesters gereed, om hem te doden, en een grote menigte volk was toegestroomd, om de plechtigheid bij te wonen. Het was nacht, maar de maan stond aan de hemel en scheen op al die mensen. Ze stonden gebogen, moe en lusteloos, hun gezichten waren gerimpeld vóór de tijd, hun monden waren ingevallen, alsof ze oud en grijs waren, ook al hadden ze nog niet lang geleefd.

De jonge prins trad naar voren en opeens werd hij aangegrepen door een groot verlangen. Hij greep, niet naar zijn zwaard, maar naar een luit, die een speelman bij de weg met zich droeg, zijn hand sloeg de snaren en hij begon te zingen.

Hij zong van alle vreugde, die hij zou hebben gekend, als hij had mogen leven.

Hij zong van alle grote daden, die hij zou hebben gedaan.

Hij zong van het leven, van liefde en hoop en strijd en kracht, van al de grote dingen, waardoor eenmaal dit land zo machtig geworden was, maar die nu waren vergeten, omdat de koning en de leiders van het land en met hen het hele volk oud geworden was.

En zo ademloos luisterden de mannen en vrouwen, de dienaren van de koning en de priesters dat ze niet merkten hoe de tijd voorbij ging en de eerste stralen van het morgenlicht de hemel begonnen te kleuren. Pas toen de eerste zonnestraal over de horizon schoot, schrikten de priesters op en grepen de prins, om hem te offeren.

Maar daar kwam van het paleis een bode aanlopen. Hij zwaaide met zijn armen en riep, riep, riep:

„Dood hem niet, dood onze koning niet!” riep hij. „Koning Ane is zo even gestorven, zijn jaren waren vervuld en geen offer had hem nieuwe levenstijd geschonken. De jonge man, die daar staat is onze koning. En hij leve!”

„Hij leve, hij leve, onze koning leve,” jubelden alle mensen en opeens waren zij allen jong en vrolijk geworden, ze hieven het hoofd op, ze schudden het stof van hun voeten, ze juichten en beloofden elkaar zo te leven, als de prins het hun geschilderd had in zijn lied.

Koning Ane had, toen hij stierf, honderd en veertig jaren geregeerd. En zijn kleinzoon, die na hem koning werd, regeerde honderd vijf en veertig dagen. Toen stierf hij, dapper strijdend tegen een bende rovers, die, voor het laatst, gepoogd had het land onveilig te maken. Maar hij stierf met een lach op de lippen. Hij wist, dat het leven niet geteld wordt bij jaren, maar bij uren. En dat hij meer uren geleefd had dan zijn grootvader in de lange, lange tijd, dat hij op de wereld vertoefde.

Overgenomen uit: „De Jaargetijden”, door: Johanna E. Kuiper.

Wie wil corresponderen met:

Greet v. d. Stal, Knokkel 62 B, Andijk (O.), N.H. (11 jaar).

Inge Kraay, Ramweg 9, Apeldoorn, 10 jaar (corr. vriendin).

Eike Groeneveld, Abr. Kuyperstraat 19, Zaltbommel, 14 jaar (corr. vriend of vriendin).

Marjan van Heyst, Heistraat 95, Sprang-Capelle, 13 jaar (corr. vriend of vriendin).

Theo van den Doel, Van Aerssenstraat 7, Sommelsdijk, 10 jaar (corr. vriend).

